

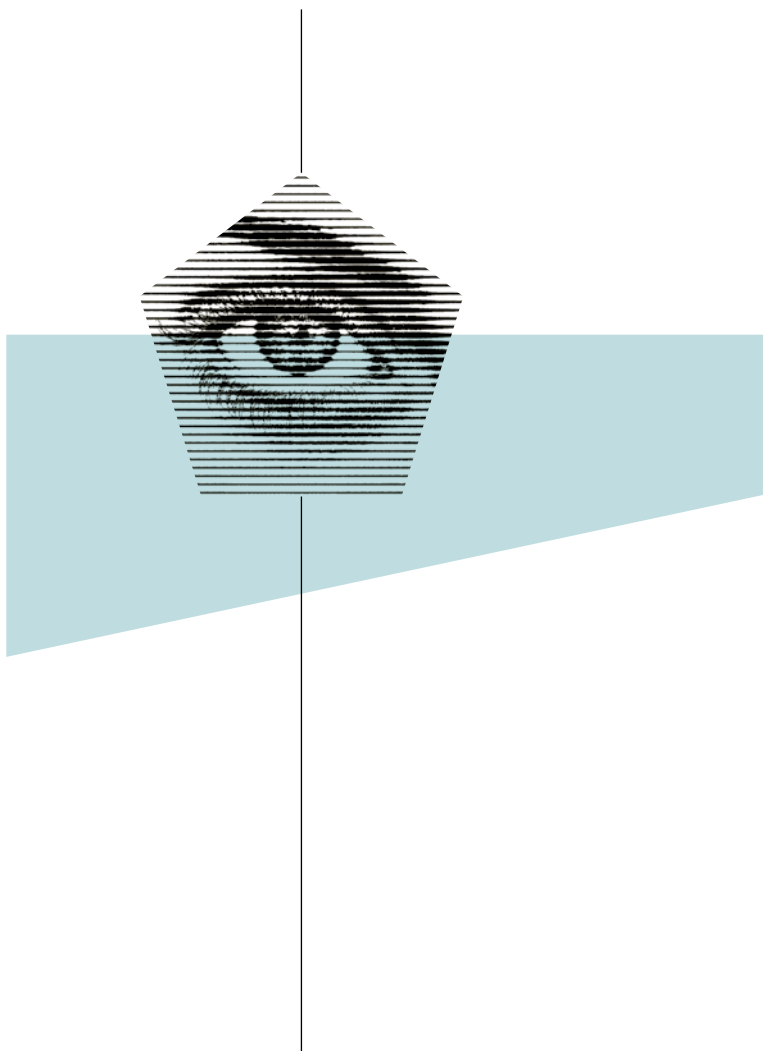
MEZINÁRODNÍ BESTSELLER

OTROK

Anand

Dilvar

DOKOŘÁN

OTROK

Anand
Dilvar

DOKOŘÁN

ANAND DILVAR
OTROK

© Text 2014 by Francisco Javier Angel Real

© 2016 Gruppo Editoriale Uno Srl

Published by Arrangement with Alexian Limited

Translation © Eva Šašková, 2017

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována a rozšiřována jakýmkoli způsobem bez předchozího písemného svolení nakladatele.

Druhé vydání v českém jazyce (první elektronické).

Překlad Eva Šašková.

Odpovědný redaktor Zdeněk Kárník.

Redakce Tereza Kodlová.

Obálka, grafická úprava, sazba a konverze
do elektronické verze Michal Puhač.

Vydalo v roce 2017 nakladatelství Dokořán, s. r. o.,
Holečkova 9, Praha 5, dokoran@dokoran.cz, www.dokoran.cz.

(pdf – 924. publikace, 270. elektronická;
epub – 925. publikace, 271. elektronická;
mobi – 926. publikace, 272. elektronická)

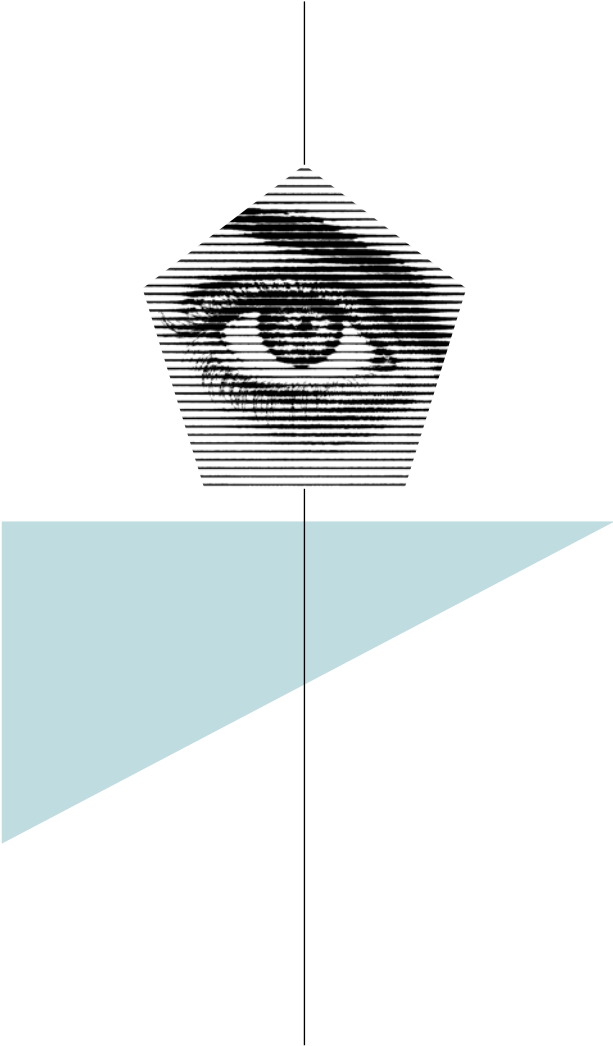
ISBN: 978-80-7363-864-1 (pdf)

ISBN: 978-80-7363-865-8 (epub)

ISBN: 978-80-7363-866-5 (mobi)

OBSAH

Jedna	7
Dva	13
Tři	23
Čtyři	35
Pět	45
Šest	57
Sedm	65
Osm	73
Devět	83
Deset	89
Jedenáct	97
Dvanáct	107
Třináct	111
Čtrnáct	117
Patnáct	123

JEDNA

Když jsem přišel k sobě, hned mi došlo, že něco je špatně. Do očí mě bodalo světlo, nemohl jsem ani zamrkat. Snažil jsem se odvrátit zrak a pohnout pažemi, abych si zakryl oči. Obojí bez úspěchu. Moje tělo bylo zcela paralyzované a projížděla jím taková bolest a chlad, jaké jsem nikdy předtím nezažil. Zkusil jsem zakřičet, abych si přivolal pomoc, ale nic z toho k ničemu nevedlo. Uši mi rval nějaký děsivý zvuk a pusou mi vedlo něco, co mě pálilo v krku. Stačilo pár hodin a má mysl byla zaplavena strašlivou bezmocí. Tu vystřídal strach, když se i přes bolest prodraly do mé mysli nějaké myšlenky...

„Kde to jsem? Co se děje? Jsem mrtvý!“ Kombinace bolesti, šíleného strachu a všech těchto otázek způsobila, že jsem ztratil vědomí.

Díky bohu, protože se to nedalo snést. Když jsem opět přišel k sobě, nevěděl jsem, zda uběhly hodiny či dny. Zůstával jsem nehybný s očima vytřeštěnými dokořán. Bolest trochu polevila, do očí mě pálilo světlo, ale bylo to o něco snesitelnější. Teprve nyní mi došlo, že ten strašlivý zvuk vyluzuje něco jako dýchání, hluboké a hlasité dýchání... moje nebylo, tím jsem si byl jistý.

Fyzické útrapy se zmírnily, ale přidalo se další utrpení. Byl jsem zmatený a potřeboval jsem co nejrychleji odpovědi: „Jsem mrtvý? Čí je ten dech, který slyším? Co mi to drásá hrdlo?“ Postupně jsem si vybavoval vzpomínky na to, co jsem považoval za včerejšek. Večírek, drinky, hádka s Laurou, Eduardovo naléhání, abych vyzkoušel tu pitomou drogu, o které tvrdil, že je naprosto skvělá.

„Lásko, přestaň už pít, prosím... copak nevidíš, že se takhle zabíjíš?“ křičela na mě Laura. „Copak tohle chceš?“

„Nechci se zabít, chci jen utéct.“

„Utéct od čeho? Jsi blázen.“

„Jo, jsem blázen a ty mi nerozumíš... nikdo mi nerozumí...“

Poslední věc, kterou si vybavuji, je, že jsem si do pusy hodil pár modrých pilulek od Eduarda.

„Ach můj Bože! Konečně se mi to povedlo, skončil jsem to tu. To snad ne! Co se to se mnou děje? Proč se nemůžu hýbat? Proč nemůžu zavřít oči?“

Napadlo mě, že mě ten pitomec otrávil. Teď jsem v pekle a pykám za všechny své hříchy.

Je to daleko horší, než jsem si kdy dokázal představit. Na posmrtný život jsem nikdy nevěřil, ale v tomhle okamžiku jsem jiné vysvětlení nenacházel.

„Ne, Bože, prosím odpusť mi! Dej mi další šanci...“ Zvuk otvírajících se dveří přerušil moje myšlenky. Rozpoznal jsem ženský hlas:

„Ten krám ale dělá kravál!“ poznamenala.

„Jiný nemáme, víš, jak to tady chodí,“ odpověděl jí na to nějaký muž.

„Jak je možné, že máme jen jeden jediný dýchací přístroj?“

„Takhle to prostě je, musíme si poradit co nejlépe s tím, co máme.“

„A co se tomuhle stalo?“

„Tomuhle? Ten to má spočtený. Odkryj ho a po-dívej se.“

Ucítil jsem, jak mi stahují z obličejě prostěradlo. Spatřil jsem ženu v bílém plášti, která si mě měřila napůl překvapeně, napůl vyděšeně.

„Je při vědomí!“ zajčela. Muž vedle ní se naklonil, aby se na mě podíval.

„Není, takhle se sem dostal. Když ho přivezli na pohotovost, řekli, že měl nehodu. Byl totálně zřetovaný, ale ještě při vědomí. Pořád dokola opakoval: ‚Lauro, Lauro, promiň.‘ Pak upadl do kómatu, pak to dokonce vypadalo i jako *rigor mortis*, vůbec mu nešlo zavřít oči.“

„Ubožák, to měl radši umřít.“

„No hlavně kvůli nám! Teď ho tu musíme udržovat naživu jako nějakou kytku, zabírá tu postel pro jiné a my plýtváme energií.“

„Ale vidí, slyší... cítí?“

„Jasně, že ne, podívej...“

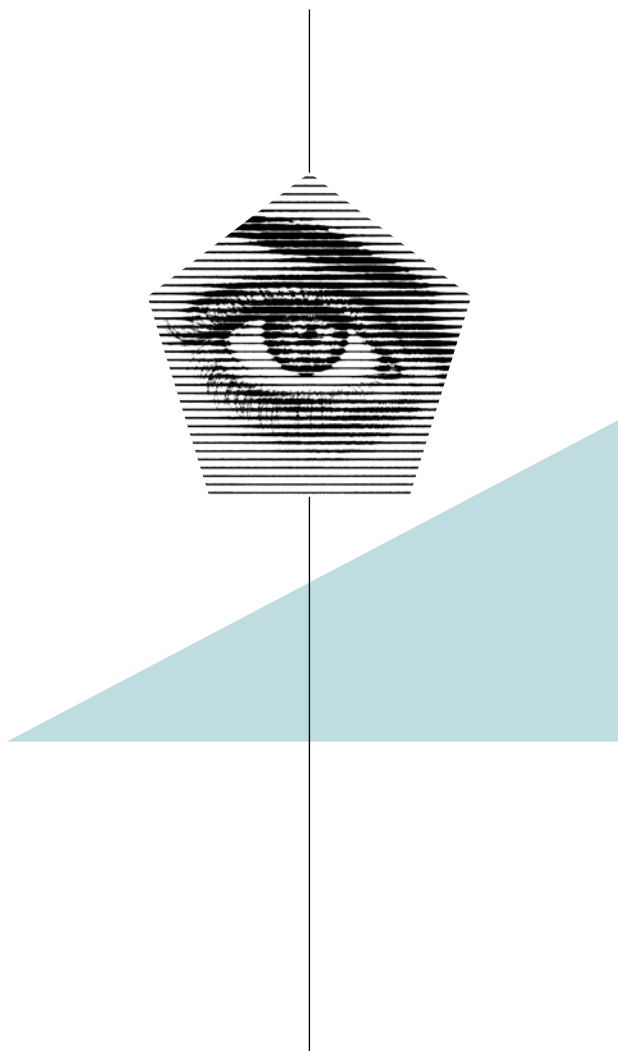
Všiml jsem si, jak u postele pohnul s nějakou trubkou a pak jsem ucítil, že mě něco strašně píchlo do paže.

„Ty blbečku, to bolí...! Já žiju! Jsem při vědomí! Pomoz mi!“ pokusil jsem se na něj zařvat. Neúspěšně.

„Využij toho k výměně kapačky,“ poznamenal muž. „Někdo musí zalít kytky.“

Oba se zasmáli. Měl jsem vztek a byl jsem zoufalý. Muž vyšel z místnosti, žena vyměnila lahvičku, která byla zavěšená u mojí postele, a spěšně odešla. Ale dostalo se mi odpovědí na některé z mých otázek:

„Nehoda? Upadl do kómatu? Lauro, promiň...?
Někdo musí zalít kytky... zalít kytky... kytky.“

DVA

První dny jsem mohl prozkoumat místnost, ve které jsem se nacházel. Vzhledem k tomu, že jsem se nemohl pohnout, zkoumal jsem jen tu část, na kterou jsem dohlédl. Ze stropu visela jak na vlásku rozpadající se zářivka a vypadala, že se už už zřítí. Na pravé straně postele byl umístěn hák se zavěšenou kapačkou, kterou sestra měnila každý den. Trochu víc napravo se nacházela nějaká trubice. Uvnitř stoupal a klesal černý měch. Jeho stoupající a klesající rytmus jsem nyní identifikoval jako „svůj dech“. Po levé straně jsem rozeznával komplikovaný přístroj s několika tlačítky, žárovkami a záznamy. Později jsem se dozvěděl, že má za úkol kontrolovat můj dech, tlukot srdce a výživu, kterou mi vedli sondou přímo do žaludku. Kromě přístroje jsem viděl část okna, což pro mě představovalo hotová muka. Světlo, které jím každé ráno proudilo, mě

bodalo do očí, budilo mě a znamenalo opětovný návrat do pekla, v němž jsem se nacházel. Fyzická bolest se nedala ovšem srovnat s bolestí způsobenou mými vlastními myšlenkami.

Bezmoc, vina, vztek, strach a nemožnost vyjádřit své pocity. To mi přicházelo na mysl a div že jsem se z toho nezbláznil.

Každý den jsem prosil, abych se neprobudil, aby ten přístroj, který mě udržoval při životě, přestal fungovat a skončilo se tak mé utrpení. „Kdo jim dal právo, aby mě tady drželi? K čemu to je? Jsem zpropadená květina, která nemůže vůbec nic!“

Bezmoc se postupně měnila v nenávist. Nenáviděl jsem ty, kteří mě udržovali při životě, nenáviděl jsem život jako takový. Ta sestra měla pravdu, radši jsem měl umřít. A přesto přicházela každý den a s děsem v očích mi měnila kapačku, která mě vyživovala. Přestože se domnívala, že nejsem při vědomí, nikdy mi nepohlédla do očí. Bleskově zkontrolovala hadičky vedoucí od mého těla k přístroji a kvapně odcházela. Když jsem ji viděl přicházet, v duchu jsem ji každý den prosil, aby už s péčí o mě přestala. Co-

pak jí nedocházelo, že mi tímhle udržováním při životě neprokazuje žádnou laskavost?

„Haló! Prosím tě, už toho nech,“ žádal jsem ji v duchu. „Vždyť je ti zatěžko se na mě i jen podívat. Tak už sem nechod’ a prostě mě nech umřít...“

Ale místo toho jsem ji pozoroval, jak mě svou rutinní činností udržuje při životě. Jednou a pak znova a znova a znova. „At’ už to skončí, sakra! Prosím, at’ někdo něco udělá, at’ mi někdo pomůže! Já už nechci žít!“

„*Asi by sis měl začít zvykat, protože to vypadá, že tu strávíš nějaký ten pátek,*“ zaslechl jsem, jak na mě kdosi promluvil. Ale... V místnosti nikdo nebyl.

„*Dostal ses do pěkné šlamastyky,*“ trval na svém ten zvláštní hlas.

„Kdo jsi? Anděl?“ zeptal jsem se ustrašeně. Nějak mi došlo, že ten hlas nepřichází zvenčí.

„*Cha! Jsi ten největší bezvěrec a teď budeš věřit v Boha a celý jeho andělský chór? Ale no tak.*“

„Ale... Jak můžeš vědět, co si myslím? Zbláznil jsem se snad?“

„*Nejspíš.*“

„Takže ty nejsi skutečný?“

„Podívej, já ti nemůžu říct nic, co bys sám už nevěděl. Možná se pak dozvíš, kdo jsem.“

„Ale... Je Laura v pořádku? Proč se na mě nepřijdou podívat rodiče? Kdy umřu? Je tohle nějaký trest?“

„Ty jsi ale pošetilec. Nevím nic, co nevíš ty sám.“

„V tom případě jsi mi k ničemu.“

„Jestli chceš, půjdu.“

„Ne! Prosím tě, neodcházej.“ V tom okamžiku jsem si vzpomněl, jak Laura vždycky mluvila o duchovních průvodcích, s nimiž si člověk může promluvit, když dostatečně dlouho medituje. Považoval jsem to za báchorky.

„Na mě to působí stejně,“ odpověděl hlas. „Ale to s tím ‚průvodcem‘ se mi líbí.“

„Mohl by snad být duchovní průvodce sarkastický a neurvalý?“

„Podívej, jestli jsem ti nesympatický, odcházím a konec.“

„Ne, neurážej se, já chci jen pochopit, co se děje.“

„Udělal bys lépe, kdyby ses snažil pochopit, co se ti dělo před tím, než jsi udělal tu bloupost.“

„Já jsem chtěl jen utéct a zbavit se problémů.“

„Ha! Tak ty jsi chtěl utéct od problémů a stal se z tebe otrok.“

„Otrok?“

„Přesně tak, nemáš žádnou svobodu, nemůžeš se pohnout, nemůžeš se vyjádřit. Co víc, nemůžeš si ani vzít život, kdybys chtěl.“

„A ty jsi sem přišel, abych se cítil ještě hůř,“ odpověděl jsem mu.

„Cože, přišel? Já jsem byl s tebou vždycky, ale problém je, že jsi mi nikdy nechtěl naslouchat. Kromě toho, s tebou nikdo nehe.“

„Co je to za pitomost, že se mnou nikdo nehe? Naši mě dokázali vytočit, sourozenci též, mé partnerky mě zraňovaly a neustále jsem byl zklamaný.“

„Podívej, vysvětlím ti to jasněji: Než ses tu octl, byl jsi naprosto svobodný. Nic, ani nikdo tě nemohl ovládat. Cokoliv sis vytyčil, mohl jsi realizovat. Ty sám sis určoval, co se stane s tvým životem.“

„A co to má co dělat s mými city?“

„Klid, nač ten spěch? Po tom všem máme spoustu času. Můžeme přemýšlet a povídat si.“

„Jsi sarkastický.“

„Tak pokračujme. Byl jsi volný, mohl sis myslet, cos chtěl a díky tomu sis mohl vybrat, co chceš cítit.“

„Jak jako, co chci cítit?“

„Tvé city přicházejí jen a jen z tvého vědomí. Funguje to takhle: Myslíš na něco smutného a zesmutníš, myslíš na něco, co tě obtěžuje, a rozčloubíš se. Domníváš se, že ostatní tě mohou zranit, zklamat nebo způsobit, aby ses cítil špatně. Ale do tvé mysli nikdo nemůže vstoupit a donutit tě, aby sis něco myslel. I přesto, že ostatní teď mohou hybat tvým tělem a dělat si s ním co chtějí, dokonce by mohli i vypnout tento přístroj, který tě udržuje při životě. Ale přes to všechno, svou mysl máš nadále pod kontrolou.“

„Řekl jsi, že mi nemůžeš říct nic, co bych já sám nevěděl.“

„Tak. A to dokazuje, že nejsi takový blupák, za jakého ses pokládal.“

„A zase tu máme urážky.“

„To není žádná urážka, ty sis opravdu myslel, že jsi blupák, a ještě navíc ses považoval za obět'. Když se ti v životě nedařilo, neustále jsi z toho vinil ostatní a okolnosti.“

„To souhlasí. S rodinou, kterou jsem vyfasoval, nebyl život žádné peříčko. Navíc jsem měl smůlu.“

„Ach, chudáčku! Když takhle mluvíš, představuji si tě jako otroka tvé vlastní minulosti, vůle ostatních, okolností a osudu.“

„Co to znamená, že jsem měl kontrolu nad vším, co se dělo? Že jsem snad mohl řídit i ostatní?“

„Ne, to nemohl, ale mohl jsi ovlivnit, jak se budeš cítit. V momentě, kdy čelíš nějaké situaci, jsi to ty, kdo rozhoduje o svých myšlenkách a reakcích.“

„No jasně. A jak jsem asi tak mohl pozitivně reagovat na všechny ty problémy, kterými jsem procházel?“

„Měl jsi možnost vnímat je jako problémy. Ale také jsi je mohl vzít jako překážky, které můžeš zdolat. Mohl jsi je pojmout jako prokletí, ale taky jako výzvu. Kdo jiný, když ne ty, rozhodoval o tvé reakci?“

„Začínáš mě fakt štvát. Takže, jediný zodpovědný, za to, co se teď děje, jsem já?“

„Štveš sám sebe. Navíc, o obviňování tady vůbec nejde. Nicméně, co kdybys mi pověděl, co ti pohnulo rukou, jak jsi tenkrát uhodil Lauru? A když sis naléval jednoho panáka za druhým, tak to tou rukou hýbal kdo? A ty prášky, které tě dovedly až sem, si vzal do ruky kdo?“

Málem jsem puknul. Předpokládám, že vyjádření citů nám slouží jako jistý únikový východ, ale já jsem nemohl ani brečet. Z postřehů „svého průvodce“ jsem zuřil a nejhorší na tom bylo, že měl ve všem pravdu. Naštěstí se stalo něco, co odvedlo moji pozornost: otevřely se dveře a vešla zdravotní sestra. A tentokrát to nebyla ta chladná žena, která mi obvykle vyměňovala kapačku s výživou. Tahle došla k posteli a naklonila se, aby si mě prohlédla. Byla to zelenooká blondýna a zastrkovala si za uši prameny vlasů, které jí soustavně padaly do obličeje. Jak si mě tam tak smutně měřila, mohl jsem přelouskat její jméno na nemocniční vizitce: Naděje.

„Zdravím,“ řekla mi.

V duchu jsem jí odpověděl: „Taky tě zdravím, Naděje.“

„Chudáčku, ty jsi tedy pěkně zřízený.“

„To víš no, život,“ pokračoval jsem v duchu v konverzaci.

Pohladila mě po vlasech a ujistila mě: „Neboj, budu se o tebe starat.“

„Díky moc,“ pomyslel jsem si.